

LA CAMPAÑA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA.

Aquest número 10 cts. per tot arreu

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa J. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

EL CAÇADOR
MASCAROTS

El secret d'un triomf

Es aquesta la tercera o la quarta vegada que fem l'elogi de l'Opisso. Massa elogis, diran els envejosos i els biliosos. Però, quin remei?... L'actualitat mana.

L'actualitat exerceix una mena de dictadura sobre el periodista, i l'actualitat de la Rambla avui s'anomena Opisso. L'àlbum de caricatures del nostre gran dibuixant agombola la gent davant dels quioscos i entrebanca la marxa del corrent circulatori ciutadà, de forma que temem que l'autoritat haurà d'intervenir.

Potser que, per comptes de passejar-te per aquí, anessis a prendre part al concurs de bellesa de París.

Si l'entusiasme del públic no s'apaivaga, serà aviat necessari posar un guàrdia de la porra davant de cada llibre obert de l'Opisso, a fi i a efecte de que tothom pugui disfrutar de l'espectacle magnífic i de que no hi hagin atropells i malastres. Un urbà mantenint l'ordre i regulant la circulació davant dels cartons del nostre ni-

notaire! Quin assumpte per a una plana central de "L'Esquella"! El guàrdia fóra el primer que perdria el cap. N'hi hauria per llogar-hi cadires.

Els que no s'expliquen la popularitat de l'Opisso, pensaran que exagerem. Ni gens ni mica. Passar per la nostra Via Sacra a qualsevol hora del dia, és convèncer-se'n.

L'Opisso triomfa. Davant de cada exemplar del seu àlbum, hi ha una manifestació. Si el poble no es desborda i no esclata en visques, és perquè ha perdut ja fins la memòria dels temps en què manava i era sobirà.

L'èxit de l'Opisso no hi ha que lamentarlo, com tants que cada dia ens revolten i insulten el nostre bon gust.

Es un èxit just, llegendari, de la millor llei, guanyat a pols.

Es el triomf de la sinceritat, del sentiment.

Amb menys mitjans no es pot copsar més vida, produir més emoció, assolir resultats més sorprenents.

Sembla mentida que a la línia se la pugui fer parlar amb tanta eloqüència, hom la pugui dotar de tan extraordinari poder d'expressió, animar-la i vivificar-la de manera tan espantosa.

És més notable això en un artista que no estilitza la forma, que no empra trucs, ni es lliura a malabarismes i contorsionismes ja desacreditats, però sempre d'efecte segur.

L'Opisso arriba a l'escàndol i a conquerir l'aplaudiment de les multituds municipals, sense blasmar als seus col·legues, ni retratar-se amb samarreta de futbolista; només amb el mer joc de la llum i les ombres, utilitzant els valors gràfics més purs.

Potser és aquest, el mèrit principal del nostre amic.

ANGEL SAMBLANCAT

EL PRESENT NUMERO

HA ESTAT VISAT PER LA CENSURA GOVERNATIVA

“La iglesia en Cataluña y la unidad española”

L'“A B C” del passat dimarts publicà el següent article que reproduï l'endemà, “El Noticiero”.

“Velando por la paz espiritual de Cataluña, reivindicando derechos y atribuciones del Estado, el Gobierno tuvo que llevar a la vía diplomática las enojosas cuestiones políticas suscitadas por una parte del clero de Cataluña. No hubiera sido necesaria esta determinación si el cardenal arzobispo de Tarragona y las jurisdicciones diocesanas que le deben atención y obediencia se hubiesen decidido desde el primer momento ante las reclamaciones razonadas y justísimas del Gobierno a realizar lo que al fin se les ha mandado hacer por la Santa Sede. Conviene advertir que en la resolución adoptada por la curia de Roma para restablecer las normas de sabia prudencia que rigen la relación de la Iglesia con todos los Estados habrán influido no poco la actitud patriótica y el criterio puramente religioso que con la mayor notoriedad mantenían algunos dignísimos preladados catalanes en una labor activa contra el clero político antes de la Asamblea Episcopal que por iniciativa y bajo la presidencia del cardenal arzobispo sentó y publicó las interpretaciones y normas nuevas que motivaron la reclamación del Gobierno.”

La Sagrada Congregación del Concilio dictó el 4 de enero dos decretos que los preladados catalanes han comunicado ya a los párrocos y a los superiores de las órdenes religiosas. Según versiones de Barcelona, publicadas hace días y que no han tenido rectificación en ninguno de sus extremos, la Sagrada Congregación del Concilio ordena a los obispos que vigilen celosamente para que el clero se circunscriba a la práctica pura de su misión, sin mezclarse en asuntos políticos, y para que se impongan a los infractores las necesarias sanciones canónicas. Refiérese esta disposición de un modo particular a los sacerdotes que sin la debida censura y licencia de la autoridad eclesiástica publican determinados escritos de propaganda.

Desigualtat econòmica

Avui, després de deu anys de pau, podem comprovar que el món, com a organització econòmica, ha resistit les innúmeres hecatombes de la guerra mundial i les revolucions que l'han seguida. Durant la guerra, i encara uns quants anys després, es temia que no fos així. La destrucció va assolir tals proporcions, que el més negre pessimisme envaïa tots els esperits.

La guerra i les revolucions foren funestes per a les civilitzacions anteriors a la Revolució francesa: i és que aquelles civilitzacions produïen i consumien poc. El treball era poc intens, la superfície explotada de la terra més restringida i els instruments de què el home disposava, poc productius.

Avui les coses han canviat. És la gran revelació dels darrers cataclismes. Però així i tot, tots els països es planyen: les inquietuds són pregones i universals. Quina n'és, doncs, la causa?

La causa és que encara que la riquesa total del món sigui més gran, aquesta riquesa està distribuïda d'una manera completament diferent.

En primer lloc, gairebé tots els països neutrals han sortit enriquit de la guerra. Els Estats Units, per exemple, s'han fet

els amos del món. I és que la guerra, com s'ha dit, no és un negoci més que per aquells que no la fan.

I en tots els països, tant neutral com bel·ligerants, la prosperitat d'algunes categories socials contrasta amb l'empobriment d'unes altres. Aquest contrast és més acusat a les nacions que resultaren vençudes. Més acusat i més ignominiós, perquè l'or d'uns és fet amb la sang dels altres.

La riquesa del món, resumint, continua creixent. Aquesta riquesa, però, es repartida molt desigualment. El malestar del món ve d'aquest desequilibri. Serà possible fer-lo desaparèixer?

La condició essencial per això és la pau; pau social i pau entre les nacions. Tot l'esdevenidor de la civilització està lligat a la pau. I la pau no pot subsistir, d'una manera estable, sense la justícia. Cal, doncs, que les relacions entre els homes, siguin més equitatives, més harmòniques, més justes.

Barraques

En diversos llocs ens hem ocupat, altres vegades, d'aquest problema sempre viu a Barcelona i a totes les ciutats una mica importants.

Habitació per als humils, és un clam que arreu se sent; és un sentiment tan general, que no hi ha ningú que no en senti una vegada o altra la necessitat urgent de la seva solució.

La proximitat de l'Exposició de Montjuïc fa, però, que es cerquin tots els mitjans possibles per treure de la vista dels forasters la lletjor que les barraques, construïdes en moments de necessitat, encomanen als paisatges urbans, fins i tot als que tindran més atractiu per als que visitin Barcelona per la propera exposició.

Els llocs més perjudicials són, sens dubte, les proximitats de la Sagrada Família i els voltants de Montjuïc, sense comptar els barris completament de barraques que ja tenen carta de naturalesa, que hi ha a les nostres platges. Aquests ningú no se'n recorda fins el dia que el mar, enfutumat, les enderroca, deixant uns centenars de famílies sense llar i sense els pocs atrells de que es composava el seu mobiliari familiar. Pekin i Somorrostro són tant de casa, que no ens cap el més petit dubte que moltes agències de viatges el tenen entre les atraccions a ensenyar als seus clients que vinguin de fora. Serà una manera de fer la competència a París pels seus cafès d'apartexes, i a Granada pel seu barri de gitanos.

El fet és, però, que ja hi ha qui s'ocupa de fer desaparèixer totes aquestes tares de la vista immediata dels no coneixedors del mal. Ara que els resultats no poden ésser més desastrosos. Les autoritats ordenen l'enderroc d'unes quantes dotzenes de barraques de qualsevol lloc, i aquelles barraques són enderrocades el dia assenyalat; però si teniu la paciència d'acudir a l'espectacle, veureu que aquelles famílies arpleguen els seus trastets i van a reconstruir les mateixes barraques un tros més enllà, amb gran contentament del propietari d'un solar improductiu, que deixarà fer, i als pocs dies es presentarà a cobrar-los un lloguer del lloc que ocupen.

LLIBRES QUE RECOMANEM ALS NOSTRES AMICS OBRERS

Carnet d'un heterodox, de Cristòfor de Domènec.

El català de la Manxa, novella, de Santiago Rusiñol. Hi ha una traducció castellana de Lluís Capdevila.

El desafío, de Alexandre Kuprin.

Los tiempos difíciles, de Charles Dickens.

El cor del poble, d'Ignasi Iglésies.

Claridad, d'Henri Barbusse.

Diccionario filosòfic, de Voltaire (d'imminent publicació).

Correu de l'estranger

ANGLATERRA I ELS ESTATS UNITS

Les relacions entre Anglaterra i els Estats Units comencen a inquietar el món.

Si realment és absurd parlar d'un perill de guerra immediat, com fan certs pessimistes, és evident que aquestes relacions no són el que deurién ésser.

Les dues grans potències navals tracten d'assolir, cada una per la seva part, la preponderància marítima. Això dona lloc a una concurrència d'armaments navals, que origina recriminacions i sospites recíproques. Aquest malestar s'estén i es deixa sentir en totes les relacions internacionals.

Per què aquests dos grans pobles anglosaxons, deu anys després d'haver lluitat plegats en la més gran de les guerres, s'armen com si haguessin de lluitar entre ells? La causa és l'estat anàrquic en què la guerra mundial, precisament, ha deixat els oceans. Això és cert, sens dubte. Però la causa primària no és d'ordre material. És culpa de l'estat d'esperit bel·licós de les dues parts. I l'imperialisme americà, sobretot, n'és el principal culpable.

Notes marginals

ELS SERMONS, D'ARA ENDAVANT, SERAN EN CASTELLA

Ho llegim a “El Día Gráfico”:

“Sagrada Congregación del Concilio, 4-1-29.—Predicación de la divina palabra.—Esta Sagrada Congregación establece las siguientes normas de conducta:

a) Queda prohibido de un modo absoluto a ambos cleros el uso de la lengua catalana modernizante o literaria, puesto que los mismos catalanes, con excepción de unos pocos, no la entienden.

b) Se prohíbe igualmente en la predication sagrada, bajo pena de aplicación de sanciones canónicas, hacer manifestaciones ni aun veladamente, de rebelión contra España.

c) En las parroquias, principalmente en las ciudades y de modo especial en la de Barcelona, en las cuales hay muchas familias que no entienden la lengua tradicional, se ha de preocupar que no les falte la explicación del Evangelio en lengua castellana en los domingos y en los demás días de precepto de entre año.

La prudencia aconseja que se dé la explicación del Evangelio en lengua catalana, aun en los casos en que supone que las familias catalanas entienden el castellano.

d) Los sermones en los triduos, novenarios y panegíricos, prediquense en lengua castellana, conforme antigua costumbre.”

Jaurès i la pau

“La humanitat està maledida—deia Jaurès—si, per donar proves de coratge, està condemnada a matar-se eternament).

Però Jaurès no era pessimista. I així, “el coratge—deia també aquest admirable apòstol de la pau—, el coratge, avui dia, no consisteix a mantenir sobre la terra l'ombra terrible de la guerra. El coratge no consisteix a deixar a la força la solució dels conflictes que la raó pot i deu resoldre. Això és, una abdicació, i el coratge és, per contra, l'exaltació de l'home”.

Siguem optimistes com Jaurès, com aquest home sa de cos i d'esperit, que estimava la vida amb la il·lusió d'un infant que no ha sofert encara i que no ha pensat mai en la mort. Era optimista—com s'ha dit—perquè era feliç. Creia en la raó perquè era raonable. La seva més gran il·lusió, la més duradora, aquella en la qual potser somniava encara, malgrat tot, a l'instant en què una mà assassina avançava vers ell, fou aquesta fe impertèrrita en la raó humana. Va morir de la sola cosa que ignorava i que volia ignorar de la bestialitat i de la follia dels homes...

Fins la vigília de la guerra, Jaurès no havia deixat ni un moment de creure en la pau. “Vindrà un dia, insistia sempre, en el qual la humanitat estarà prou sàviament organitzada per a resoldre, mitjançant la raó i el dret, els conflictes que fins avui ha resolt la llei del més fort. I la guerra, detestable i nefasta sempre, és més criminal encara quan, com ara, comença a ésser definitivament inútil i estúpida.”

Opereta i tragèdia

Hi ha nacions—Anglaterra, Rússia—en les quals els conflictes prenen de seguida les proporcions imponents d'una gran tragèdia. D'altres, en canvi—Itàlia, l'Afganistan—es queden—en l'aspecte extern almenys— en l'opereta.

Signi com sigui, però, la processó va per dins: la tragèdia, realment, hi és.

Medallons Rurals

EL CAÇADOR

Més mentider que caçador, l'escopeta i el gos són sa fallera, i encara no apunta la claror, que ja està de cacera.

I desafia rous i gebres i, tant si plou com si fa sol, empaïta isards, conills i llebres, i caça les perdius al vol. Amb els companys ell sempre explica “que ha mort aquí, que ha mort allà” i si ha caçat mai una mica, és algun tall de bacallà.

Però, què hi fa? Té la fallera d'esse' un fantàstic caçador, i ja comença la cacera encara no apunta la claror.

SALVADOR PERARNAU

Quina desil·lusió

El senyor Estelrich és aquell senyor tan savi que fa de secretari d'En Cambó. Aquell senyor de cabells rissats, cara camusa, de pòmuls prominents; cara de mula que s'ha tornat ros.

Es molt savi, molt savi, el senyor Estelrich. Aquí l'admirem molt, que consti. No hi fa res que sigui tan savi, ni que sigui la màquina de fer anar la "Bernat Metge"; no hi fa res que no sigui gairebé liberal, que es decanti sempre a la burgesia conservadora: la nostra admiració pel senyor Estelrich no la pot deturar ningú.

Sempre tenim motius per admirar el senyor Estelrich: quan apareix un nou volum de la "Bernat Metge", quan passa per la Via Laietana donant-se importància, quan va a un banquet, quan ens descobreix Soren Kierkegaard—que havien, ja, descobert altres—, quan entra a l'Ateneu i no correspon a la salutació del porter.

Sempre, sempre hi ha motiu per admirar el senyor Estelrich. Es tan savi el senyor Estelrich!

Ara mateix ha donat una conferència a Mallorca. I en aquesta conferència, segons llegim a un diari de la illa daurada, ha dit coses tan importants i profundes:

"En mi vida, dice, en busca de un ideal, me aferré, por costumbre familiar tal vez, al tradicionalismo legitimista. Yo he llevado boina, no me duele."

Això era el que ens interessava, el demés de la conferència, no.

De manera que el senyor Estelrich també ha *llevado boina? I no le duele?*

Mala senyal. A veure si ara ja no el podem seguir admirant, pobre senyor!

La Reina Maria Cristina

A Madrid, al Palau Reial i a edat molt avançada, ha mort Maria Cristina, mare d'Alfons XIII, la qual regentà un temps, els destins de la nació.

Voltaire y els joves

L'estat d'esperit de la joventut d'ara és molt particular i es caracteritza, al nostre entendre, per un gran desequilibri i una falta evident d'orientació.

Les seves direccions, a més, són múltiples i divergents.

Al voltant de 1900, els joves de llavors eren generalment anarquistes, i els representants de la religió, de l'exèrcit, de la propietat i de la moral burgesa, els tenien per gent perillosa. Quants joves d'avui dia, en canvi, no són conservadors!

Dins el món intel·lectual, el fet és més notori encara. Es una "pose"? Es una conseqüència de la gran guerra, un efecte de la transformació profunda que la guerra ens ha dut? Es, tal volta, una reacció? Qui sap! Creiem, eclectícament, que hi ha una mica de tot.

Hem de confessar que el cas, avui massa freqüent per desgràcia, del jove esportiu-catòlic i "sometenista", ens produeix una mena de descoratjament. Un home dubta aleshores d'aquell progrés indefinit i del triomf de la ciència en qui creia Renan. Quin retrocés vers el passat!

Farà ben aviat dos cents anys que algunes de les intelligències més liberals i privilegiades de França esmerçaven llurs ener-

gies en la gran obra de la Enciclopèdia, la qual, junt amb els escrits de Voltaire i de Rousseau, havia de contribuir a revolucionar el segle.

Pensem en la magnitud d'aquesta obra. Al segle divuitè, tot i que l'amor a l'art i a la vida no havien estat mai igualats, calia un cert coratge per pensar lliurement. Les desigualtats socials es feien sentir cruelment. Aquells homes d'"élite" trobaven davant d'ells un sistema social hermètic que no es deixava rompre fàcilment. Imagineu, en aquest ambient, la lluita titànica de Voltaire, el més cèlebre i el campió dels enciclopedistes...

Dos segles més tard... Es possible que encara resti un jove—sa de cos i d'esperit—catòlic i sometenista?

Tarragona

Ja s'ha acabat la temporada de teatre català, que, com cada any, ens ve donant amb un empeny digne de tot elogi, l'empresa del Teatre Principal.

Durant la curta estada que ha fet la companyia durant l'any (des de l'Octubre fins a primers de Febrer), s'han representat les millors obres del teatre català modern. Han estat posades en escena obres d'En Rusinyol, Iglésies, de Josep M. de Sagarra, i de molts altres.

I, ara, amb motiu de l'acabament de la temporada, s'ha representat la comèdia d'En Sagarra: "La Llúcia i la Ramoneta", i "L'Obstacle", d'Enric Lluellas.

Altrament és digne de tot elogi el bon compartiment de la notable companyia Cabello-Callejas, els quals s'han desvetllat per poder-nos oferir cultura a dojo. També és digne de tot elogi el fet d'aquesta companyia, la qual, quan va assabentar-se de la mort del nostre plorat mestre Ignasi Iglésies, va representar, a la memòria de l'insigne poeta i dramaturg "Els Vells", una de les seves millors obres.

Tots els que estimen la cultura per sobre totes les coses, haurien de demanar a l'empresa d'aquest teatre, que així com la temporada sols dura tan poc temps, podria fer-la durar tot l'any, puix no li faltaria l'ajuda dels homes de bona voluntat. Ací, a Tarragona, la majoria del públic, ja en té de cultura; però és en tractar-se de futbol, puix malgrat donar la cultura a baix preu, són molts pocs els que la cerquen, preferixen beure en la font de la ximpleria... del futbol.

MARIAN BERNAUS

Tarragona, 2 de febrer de 1929.

Lluna plena de Gener

Lluna plena de Gener,
la que rius i fas ganyotes,
bo i guaitant el món que és ple
d'animals amb dues potes.
Lluna plena de Gener,
que te'n rius de les gebrades
i del pobret que no té
en el llit bones flassades.
Lluna plena de Gener;
lluna, dels gats arcavota;
afluixa un xic, per un bé,
dels mortals que tens a sota.
Lluna plena de Gener,
la de trista riallada,
fuig de pressa, i ja tindrè
roba d'hivern empenyada!

MET D'ESPARRAGUERA

Nota de la setmana

La nota d'aquesta setmana, la nota culminant, l'han donat els fets de València i Ciudad Real.

Tota la premsa diària se'n ha ocupat, tothom se'n ha assaïentat.

Dos R. D. han causat sensació: el referent a la creació d'un jutjat especial i el referent als sometens i a Unió Patriòtica.

CARNAVAL

Tréu-te la careta, imbècil,
que no et serveix pas de res;
et penses que no et coneixen,
i tots sabem el què ets;
tréu-te la careta, imbècil,
que no et serveix pas de res.
Avui et vesteixes d'indi
i fas broma pels carrers,
i t'has cregut que et disfresses,
i et vesteixes del què ets;
tréu-te la careta, imbècil,
que no et serveix pas de res.
De dins t'escapa la bèstia,
perquè és l'únic que hi tens,
no t'anulla la persona,
perquè d'això no en tens gens;
tréu-te la careta, imbècil,
que no et serveix pas de res.
Els homes que són ben homes
no es disfressen poc ni gens;
només tenen una cara,
i la mostren als demés;
tréu-te la careta, imbècil,
que no et serveix pas de res.
Tens l'ànima de pallasso
o d'un pobre espanta-ocells;
no tens ni un bri de consciència
de la bèstia que et vas fent;
tréu-te la careta, imbècil,
que no et serveix pas de res.
Millor dit: No te la treguis;
deixa-te-la sempre més,
perquè amb careta o sense,
també seràs el mateix.
El qui es posa la careta,
és perquè ni cara té.

FLIC

Lletra oberta a En Jacint Benavente

Il·lustre Autor:

Aquesta lletra arribarà als vostres ulls, quan ja serà gairebé clos l'incident produït per la vostra darrera obra.

No hi fa res; malgrat tot, i per l'estimació que sabeu que us professo, permeteu-me que, al·ludint aqueix incident, us digui quatre de fresques, apropiades al temps que fa.

Vós teniu molt talent... Vós sou el primer home de lletres de parla espanyola, amb permís de Xenius... Vós heu estat honorat amb un premi Nobel... Vós, en fi, sou un Geni que ens honora a tots, sobretot als que us hem admirat sempre... però vos no sou pas prou diplomàtic, i tot i essent un home de lletres, no sou cap lletrat, i, finalment, sou dels que no heu volgut aprofitar l'hora de patriotisme per demostrar qui sou i el que mereixeu... i, això... Això no ho trobo pas del tot bé, vaja...

Els homes que, con vos, arriben a gaudir d'una significació tan sublim, tan elevada, han de donar proves de que pensen com han de pensar... O, si més no, fer-ho veure. I vos, habéu d'haver pensat d'altra manera, i no perdre el vostre temps preciós en exposar casos tristos i vedats a tota exposició.

El talent és molt venerable, i el vostre, us el reconeixem com a tal; però hi han coses que heu de reconèixer que són més venerables encara i que per lleis humanes i lleis Divines, han de romandre en una intangibilitat que vos no heu vist, i per això us deia que no sou cap lletrat.

Que us serveixi d'ensenyament per a una altra vegada, i sigueu més bon minyó quan arribi aquesta...

Amb la certesa de que no dareu més lloc a que us recordin que no depeneu tan sols del talent, us envia els més bons records el vostre humil amic,

LLUIS RAMÍREZ CARULLA

Ja ha sortit

2.ª edició

ALBUM

Dibuixos - Opisso

Als defensors de Trotzky en contra d'Estalin, per poder parlar de Rússia, ara no en tindran excusa, després del descobriment que acaben de fer els periòdics francesos de que van completament d'acord.

Vet aquí uns periodistes de casa sense tema. Si és veritat el que diuen alguns diaris que Aman Ullah es venja d'una manera terrible dels que li feren traïció, es veurà completament refermada la influència que els europeus han exercit en ell.

La democràtica França prefereix tenir diputats a la presó que no a l'oposició de les Cambres.

Ningú, millor que nosaltres, no pot comprovar que això de la onada de fred és una realitat. Enlloc d'Europa s'han congelat les coses que s'han arribat a congelar aquí, i això que semblava que tinguessin molt d'escalf.

Hi ha criatures ben atabaladores. O, si no, mireu aquest infant de l'Estat Pontifici que ja abans de néixer fa la mar de polseguera.

Els americans fa uns dies que ens deien que retiraven les seves forces de Nicaragua, i ara ens diuen que han fet presoner el cap d'Estat Major del general Sandino.

Ja ens donaran la solució més endavant, perquè, per ara, no ho entenc a menys que tinguin el do d'ubiquïtat.

El Municipi de Moscou ha llençat un emprèstit de 40 milions. Dita quantitat serà destinada a escoles i hospitals moderns.

Quantes i quantes nacions que es vanaglorien de més civilitzades haurien de prendre model d'aquest acte.

El senyor Venizelos ha declarat que Grècia no ha tingut traïdors desde l'any 1920.

Deu ésser un país ideal, perquè avui no es pot fiar un home ni de la camisa que li porta a sobre.

En les eleccions de Puteaux ha sortit triomfant el comunista Marty.

El comunista Marty, però, era tancat a la presó per comunista.

Suposem que a hores d'ara estarà ja alliberat.

No hi ha dia que, en obrir el diari, no llegim alguna detenció de comunistes. En el moment que redactem aquesta nota, acabem d'obrir-lo. Vet ací el que ens diu la informació estrangera;

A Berlín són detinguts vint-i-vuit comunistes per la força pública.

DISBARAT

—Aquest és l'únic colom que tinc, i me'l vull vendre per a comprar-me un vestit per disfressar-me.

A Bucarest la policia dissol una reunió i en deté doscents.

Es que els governs burgesos pensen acabar amb el comunisme detenint tots els seus partidaris?

Ens sembla que el resultat serà contraproductiu.

Venizelos ha fet unes declaracions rehabilitant els membres del gabinet Gunaris, que foren executats l'any 1922.

A bona hora! I la pena de mort encara seguirà tenint els seus partidaris.

L'ex-kaiser s'ha venut una part important d'una col·lecció d'obres d'art.

La premsa burgesa, però, no ha armat l'al-

dar que quan els soviets varen substarar uns quants objectes artístics.

A Cabra (Tarragona), donà, diumenge passat, una conferència el nostre company Angel Samblancat.

L'acte l'organitzà la Societat Agrícola, i tingué lloc, a les deu de la nit, al saló-teatre de l'entitat esmentada.

Presidí i féu la presentació del conferenciant, el company Josep Tudó.

Prop d'hora i mitja estigué En Samblancat parlant de cultura popular davant d'un públic nombrosíssim, que l'escoltava embadalit, i l'aplaudí amb entusiasme en acabant la seva dissertació.

Assistiren a la conferència, malgrat el temps dolentíssim que va fer, comissions i representacions obreres i republicanes de Valls, Montblanch, Barbarà, Pont d'Armentera, Sarreal, Figuerola, Pla de Cabra i altres pobles.

Avui com avui, els anhels espirituals no són privilegi de les ciutats. En els més petits poblets de Catalunya, hi ha joves que es preocupen de fer obra de cultura. Convé que aquests joves, que aquests homes de bona voluntat es facin oir, tinguin un portaveu. Nosaltres els oferim les pàgines de "La Campana de Gràcia", per que facin d'elles el seu portaveu. Que ens comuniquin els seus anhels, les seves inquietuds, els seus projectes. Els d'un poble llegiran el que fan i el que diuen els de l'altre poble, i naixerà en ells un noble desig d'emulació. Cursets de conferències, denúncies contra injustícies, tot el que sigui obra de cultura i de liberalisme, tindrà cabuda en les nostres pàgines. Creiem, així ajudar al màxim esplendor de la vida espiritual dels pobles.

D. C. i O. (Granollers): Va. P. A. (Monistrol): Va; ja no cal dir-ho. Seguiu enviant.

Gallaranc (Palamós): El mateix li diem. S. M.: Està força bé ço que ens envieu. Anirà.

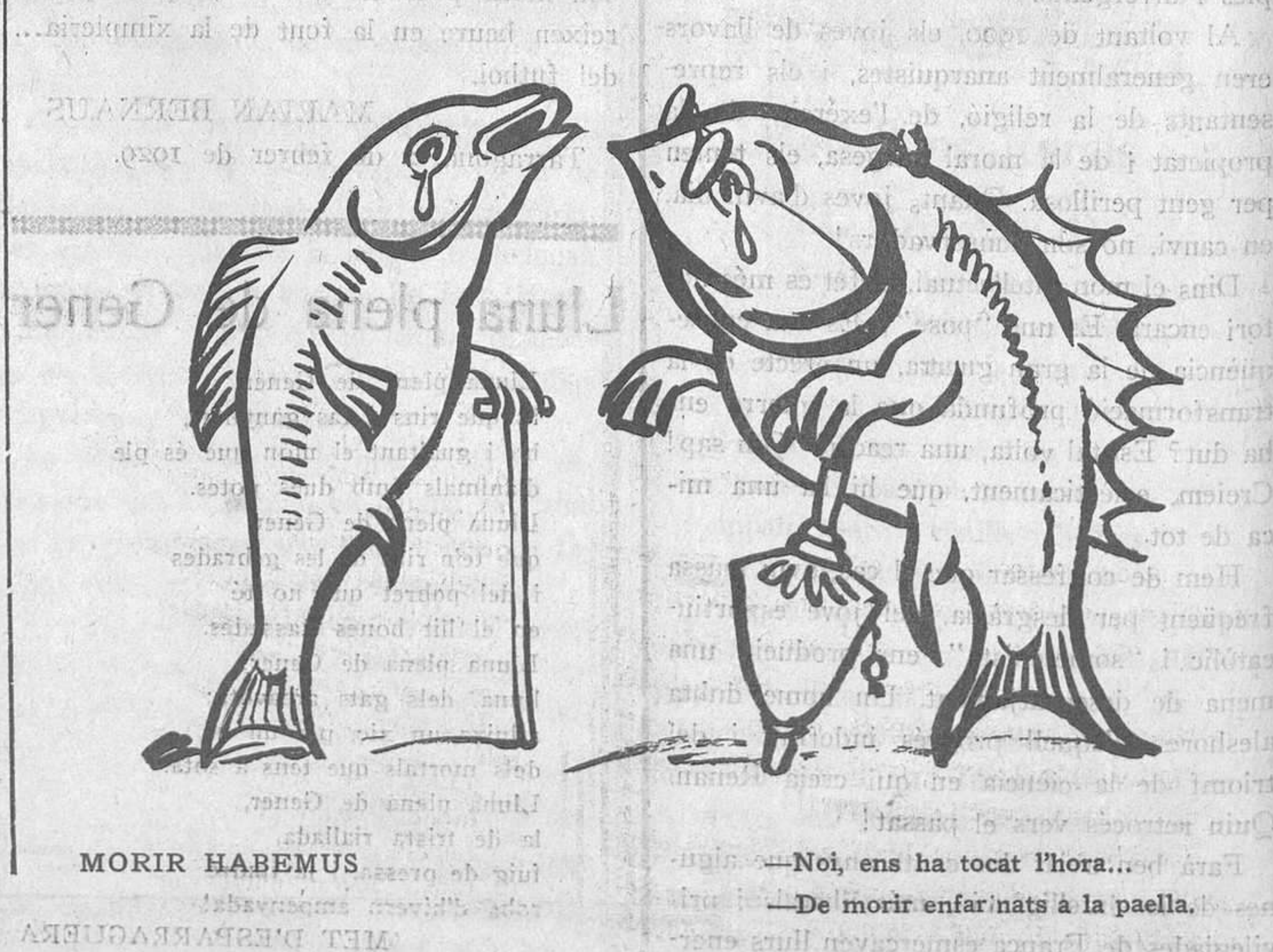
M. L.: No pot anar, però no pot anar ni amb rodes. — J. A.: No, home! Que vol que ens facin "pupa"? — "Mac": La censura no ho vol. — J. M. A.: Anirà, sí, senyor. — Ll. V.: Cal, ara més que mai, mantenir-se liberal. Però no cal confondre el liberalisme amb la grolleria. — G. B.: Ço que ens conta d'aquest sacerdot de Berga, és tan repugnant, que fins dubtem que sigui veritat. — "Un granoller": No, senyor, no; vostè s'equivoca. "La Gralla" és un periòdic obert i simpàtic. Ara, que vostè es veu que no hi entén en qüestions de simpaties. — B. M.: Totes les "Cartes de fora", per mica que poguem, les publicarem.

Imp. La Campana i L'Esquella. Olm, 8.—Barna

LES FORMULES DE CORTESIA

—He escrit tantes vegades "beso a Vd. les pies", que he pensat deixar-m'ho fer aquesta vegada.

MORIR HABEMUS

—Noi, ens ha tocat l'hora... —De morir enfarnats a la paella.